

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 26 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pabianicach, IV Wydział Pracy nakazał pozwanemu H. S. zapłacić na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 165 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodnia od daty doręczenia nakazu.

Zażalenie na powyższe orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wniósł pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na rozstrzygnięcie tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, iż pozwany winien zapłacić powodowi kwotę 165 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zamiast prawidłowej kwoty 227 zł.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie powinny mieć przepisy ogólne dotyczące stawek minimalnych tj. § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wskazał, iż w przedmiotowej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 600 zł, w związku z czym zgodnie z § 6 pkt 2 przywołanego rozporządzenia minimalna stawka wynosić powinna 180 zł. Natomiast doliczając do wskazanej kwoty opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz poniesione przez powoda koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w wysokości 30 zł łączne koszty strony powodowej wynosiły więc 227 zł.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda także dalszej kwoty 62 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów postępowania procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu procesowym sąd orzeka o zwrocie kosztów w każdym orzeczeniu kończącym sprawę według jednej z następujących zasad: odpowiedzialności za wynik procesu, stosunkowego rozdzielenia kosztów, wzajemnego zniesienia kosztów, słuszności i zawinienia.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Stawki minimalne należne tytułem zastępstwa radcowskiego stron określa szczegółowo rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1349).

W myśl § 11 ust. 1 stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o:

1) nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy – 60 zł;

2) wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 – 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

Natomiast zgodnie z § 5 rozporządzenia wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy powód wystąpił z żądaniem zwrotu nienależnego świadczenia wypłaconego pracownikowi w formie zaliczek. Należy podkreślić, że roszczenia powoda niewątpliwie należą do spraw z zakresu prawa pracy, bowiem wynikają ze stosunku pracy, a nadto mają charakter pieniężny. Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zasadnie ustalił, iż wysokość stawki minimalnej zasądzonej tytułem zastępstwa radcowskiego w przedmiotowej sprawie należało określić przy uwzględnieniu nakładu pracy pełnomocnika na podstawie w § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), nie zaś jedynie na podstawie § 6 ust. 2 powyższego rozporządzenia. Wobec tego stawka należna pełnomocnikowi powoda tytułem kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie wynosić powinna 135 zł, a nie 180 zł. Tym samym powód nie był uprawniony do dochodzenia tych kosztów w kwocie wyższej.

Bezpodstawnym jest również żądanie zwrotu kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, bowiem wyliczona przez Sąd I instancji kwota 165 zł odpowiadała zarówno stawce minimalnej zasądzonej tytułem zastępstwa procesowego tj. kwocie 135 zł, jak i uwzględniała opłatę od pozwu w kwocie 30 zł.

Ponadto nieuprawnionym jest żądanie obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W myśl art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (także radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Nie powinno budzić wątpliwości, że ciążący na stronie reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa należy do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Uiszczenie tej opłaty - w sytuacji, w której strona nie korzysta z odpowiedniego zwolnienia w tym zakresie - stanowi dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym uiszczenie opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. Skoro ustawodawca w art. 98 § 3 k.p.c. zaliczył wynagrodzenie jednego adwokata do kosztów niezbędnych, to nie inaczej - aczkolwiek na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. - należy zakwalifikować koszt poniesionej przez stronę opłaty skarbowej ściśle związanej z udzieleniem temu adwokatowi pełnomocnictwa procesowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03, OSNC 2003 nr 12, poz. 161).

Skarżący zakładając, że należy jest zwrot poniesionej opłaty skarbowej od pozwanego w wysokości 17 zł, jako stanowiący wydatek poniesiony przez pozwanego niezbędny do celowej obrony (uchwała SN z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03) pomija zupełnie uregulowanie dotyczące zwolnień zawartych w ustawie z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006, Nr 225, poz. 1635). I tak stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. f cytowanej ustawy nie podlega opłacie skarbowej złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie zatrudnienia, wynagrodzeń za pracę. Nie ulega wątpliwości, że niniejsza sprawa, w której przedmiotem sporu jest odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę jest sprawą z zakresu zatrudnienia, w której nie ma obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W konsekwencji przyjąć należy, że koszty uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, które z mocy ustawy nie podlega tej opłacie, nie stanowią kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i nie ma podstaw do zasądzenia równowartości tej opłaty od strony przegrywającej procesu.

W kontekście powyższych rozważań uznać należało, iż prezentowana w zażaleniu argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się ostać. W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, w części zasadzającej na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 165 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu.